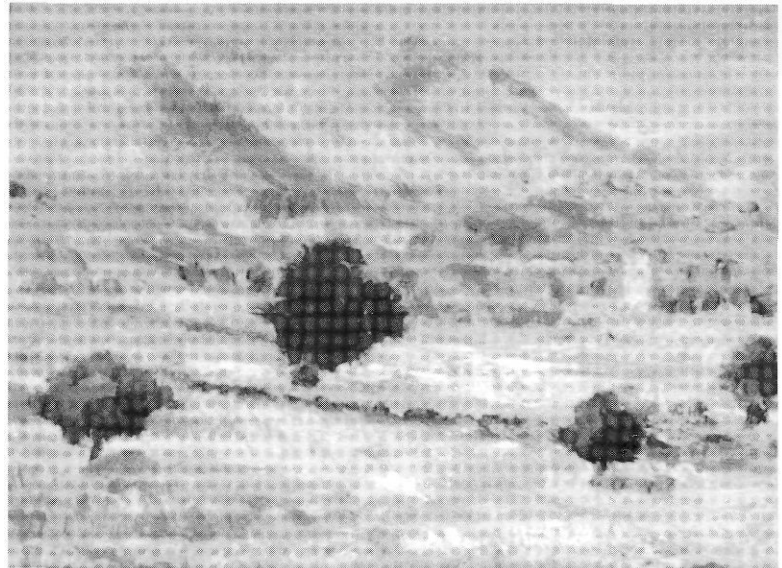

Memòria en blanc

per Neus Riera Balanzat

Circumstàncies externes a la meua voluntat m'han fet canviar temporalment les aigües blaves de la Mediterrània per les obscures del riu Tormes. Les tranquil·les aigües del riu transcorren al peu de la vella ciutat de Salamanca –ciutat renaixentista de la Península Ibèrica, i bressol d'una de les primeres universitats europees–. Passejar per les seves rues i places, visitar els seus vells edificis és tenir la sensació que la cultura t'entra pels porus, penses que el fet d'estudiar-hi t'ha de fer entrar el saber fins i tot sense proposar-t'ho. Les verdes ribes del riu són d'un verd diferent del nostre: és un verd humit, un verd de germinació, de terra fèrtil i ben regada. Els pollancrens l'acompanyen en el seu trajecte, com esvelts guardians vigilen el curs de les seves aigües. A mesura que van passant les hores del dia el riu canvia de color: al matí el riu és fosc, al migdia és com un cabal d'argent entre un camp maragdí, al solpost es tenyeix de color rosa, igual que el cel, i serveix de mirall als pollancrens. El camp que l'envolta és un camp tan conreat i civilitzat que transpira harmonia.

Avui quan m'he aixecat i he mirat a través de la finestra tot estava gelat, el color del paisatge havia canviat completament; els camps que ahir eren verds avui són blancs, els arbres semblen de filigrana cristal·lina. Per a uns ulls mediterranis tot això és nou, tot això té l'encant de descobrir noves sensacions i noves maneres de viure. Els raigs de sol fan que els cristalls del gel reflecteixin mil reverberacions de colors. I així com el sol va arribant i escalfant la gespa, els arbres van retornant al seu color inicial. L'encant del misteri a poc a poc es va rompent. Em deman quantes vegades un illenc, en el transcurs de la seva vida ha vist el camp blanc, bé perquè hagi nevat o bé perquè hagi gelat. Jo he vist Eivissa blanca dues vegades en la meua vida, i amb bastants d'anys de diferència: la primera vegada quan era adolescent, l'any 1962 el dia que va néixer la meua cosina Belisa, i la segona l'any 1985. Record que estava tota sola a casa, una casa pagesa de Sant Rafel, devora el pou de Forca: can Sastre. De sobte va començar a nevar, nevar... Jo estava bocabadada, l'espectacle era magnífic, tot el camp de l'entorn va quedar blanc, la figuera de pic, els arbres, les parets, el sembrat... Tot el que rodejava la casa, tot el que la meua mirada podia atènyer era completament blanc i de ser un paisatge pagès va passar a formar part d'un paisatge xinès pintat per Hokusai. Tot va canviar, el paisatge s'havia transformat, la naturalesa,

Neu a Eivissa, el 24 de desembre de 1962. Oli de Josep Mari.

amb les seves manifestacions, m'havia transportat a un altre lloc. Va arribar l'hora de baixar a Vila i no gosava petjar el verge camí que se'm presentava davant. Sabia que una vegada haver-hi passat, la màgia del moment i tota aquella pau es perdrien.

Vaig agafar el camí més llarg, el que no està asfaltat, el vell camí que discorre paral·lel al torrent de sa Llanera. Jo era l'única persona que circulava per allí, jo anava fonyant per primera vegada la neu immaculada. A mesura que anava avançant descobria davant meu un nou paisatge desconegut, el goig que sentia era molt fort, volia comunicar-lo, però ningú es va encreuar al meu camí. Així com m'anava acostant al Puig d'en Valls, l'encant es perdia; la realitat suburbial s'imposava i el tràfec dels homes havia fet que la neu desaparegués. Quan vaig arribar a l'Institut de sa Blanca Dona (nom molt polit i en consonància amb aquell dia), vaig trobar tots els alumnes presos d'una enorme agitació. Era la primera vegada que havien vist nevar en la seva vida i jugaven al pati fent boles de neu, tirant-se-les i tocant aquesta cosa que, aquí, és tan efímera que just va durar dues hores. Això sí, puc dir que aquest dia va quedar gravat en els records d'aquelles generacions.

NEUS RIERA BALANZAT